

ΟΤΕΚΙ ΟΤΟ
ΒΙΟΛΟΥΙΚΟ

12 ΧΡΟΝΙΑ

Εδώ και κάμποση ώρα γυρνάμε μέσα στα πανεπιστήμια με τον φίλο μου τον Κ. με μόνο σκοπό να πιούμε έναν καφέ. Περιπλανιώμαστε στα διάφορα κυλικεία, αλλά όλα μας φαίνονται αρκετά βαρετά παντού. Η ίδια συνταγή καφετέριες απρόσωπες με πολλούς φοιτητές που τρέχουν σαν τρελλοί για να προλάβουν τα μαθήματα, τρώνε κάτι στο πόδι και παίρνουν τον καφέ μέσα στο αμφιθέατρο (άν τους αφήσει ο καθηγητής), φάτσες αγουροξυπημένες, φάτσες, σκυθρωπές κι αγέλαστες, φάτσες που μαρτυρούν κούραση... Βέβαια υπάρχουν και εξαιρέσεις... Φάτσες με το χαμόγελο της επιτυχίας.... ΑΠΟΓΝΩΣΗ !!! Κι εγώ φοιτήτρια είμαι αλλά σκέφτομαι κάπως διαφορετικά. Βαρέθηκα να λειτουργώ σα ρομπότ. Τόσα χρόνια τα ίδια σχολείο-σπίτι-σχολείο βιβλία, καθηγητές, γονείς... Νιώθω την ανάγκη οτι ήρθε η ώρα να ζήσω κάτι παραπάνω, να ζήσω κάπως πιο ελεύθερα. Ο Κ. είναι εντελώς σε άλλη φάση, έχει ήδη πάρει το πτυχίο του και είναι ήδη ένα χρόνο άνεργος.. Δουλειές του ποδαριού και τώρα πλέον σε μπάρ (μάθε τέχνη κι άσπινε ...). Έτσι είναι παντού μου λέει, και το βράδυ στη δουλειά πάλι χάλια είναι. Ολα πολύ επιφανειακά, μάπα διασκέδαση. Η Ζωή είναι αλλού, σιγοψιθυρίζει...

Έχουμε φτάσει στο φυσικό, εδώ έχει αρκετό κόσμο. Περπατάμε στο διάδρομο και περιεργαζόμαστε τις αφίσσες στους τοίχους. Έχει τα πάντα. Αφίσσες για πάρτυ σε χάλι-κλασάτα clubs, για εκδρομές, για φροντιστήρια καθώς και διάφορες πολιτικές (που δε διαφέρουν όμως και πολύ από τις άλλες ούτε σε ποιότητα, ούτε σε αισθητική, ούτε σε περιεχόμενο). Μέσα σ' αυτό το συνοθύλευμα ιλουστρασιόν χαρτιών πέφτει το μάτι μας σε μια μικρή αφίσσα που γράφει "διήμερο εκδηλώσεων". Παρατηρούμε ότι υπογράφεται "στέκι ΣΤΟ βιολογικό" και από δίπλα έχει το σήμα της κατάληψης (το θυμάμαι το σηματάκι αυτό από τις καταλήψεις στο σχολείο.) Συναυλία-παρτυ-θεατρικό στο στέκι. Συμφωνούμε και οι δύο οτι πρέπει να το βρούμε. Μάλλον ήταν αρκετά εύκολο, αφού με το που φτάσαμε στο βιολογικό ήταν ξεκάθαρο πού ήταν. Απ' έξω γκράφιτι και αφίσσες, ενώ από μέσα ερχόταν μουσική. Σίγουρα αυτή η αίθουσα δεν ήταν για μάθημα... Κοιτάμε από την πόρτα δειλά, διάφορος κόσμος μέσα. Κάποιοι συζητάνε, άλλοι επιδίδονται στα χαρτιά και το σκάκι και δύο φτιάχνουν ένα πανώ. Στεκόμαστε μάλλον σα χαζοί στην πόρτα και κοιτάμε δίχως να κάνουμε βήμα μπρός.

_Ρέ μπείτε μέσα δε δαγκώνουμε! Φωνάζει κάποιος. Αυτή η περίεργη πρόσκληση μας ξεμπλοκάρει κι έτσι μπαίνουμε δειλά μέσα. Πίσω απ' το μπαρ μία κοπέλα κάνει καφέ, καταλαβαίνει οτι ερχόμαστε πρώτη φορά.

_Γεια χαρά είμαι η Α. Αν θέλετε καφέ έχει εδώ, ελάτε να σας δείξω. Βέβαια για να ξέρετε δεν είμαστε καφενείο και τον καφέ θα τον κάνετε μόνοι σας...

Πολύ σύντομα ο πάγος έχει σπάσει και η μία πληροφορία για το στέκι έρχεται μετά την άλλη. Δέκα χρόνια κατάληψη, από το 1987 (οι φοιτητές τότε καναν και καταλήψεις). Συναυλίες, θεατρικά, διάφορες συζητήσεις και εκδηλώσεις πολιτικού χαρακτήρα και φυσικά χώρος συνεύρεσης. Με λίγα λόγια ένας ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ χώρος για να εξυπηρετεί τις ανάγκες μας όπως ακριβώς τις αισθανόμαστε εμείς. Βέβαια τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά και αυτά είναι τα σημεία που κάνουν τη διαφορά. Μέσα σ' αυτή την πορεία στο χρόνο η καθημερινή τριβή μας έχει διδάξει αρκετά, που τελικά είναι και τα βασικά μας χαρακτηριστικά. Αιχμές αναζήτησης και πειραματισμού εξ αρχής ήταν η άρνηση της κερδοσκοπίας μέσα στο στέκι καθώς και η εθελοντική συνεισφορά και ο σεβασμός στη μονάδα που συνθέτει το σύνολο. Έτσι καταλήξαμε εδώ μέσα να αρνούμαστε έμπρακτα κάθε ιεραρχική δομή και κάθε μορφή εθνικισμού, πατριωτισμού, ρατσισμού και σεξισμού.

Όλα αυτά τα ακούγαμε με αρκετή περιέργεια και καχυποψία. Τα ερωτηματικά ήταν πολλά, η συζήτηση συνεχιζότανε και όλα ακούγονταν αρκετά ενδιαφέροντα.

Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα για αυτούς που βρίσκονται και λειτουργούν στο ΣΤΕΚΙ. Κάπως έτσι το στέκι κατάφερε να επιβιώσει τα 12 αυτά χρόνια παρόλο που ενοχλούσε και ενοχλεί πολλούς θιασώτες της υποτιθέμενης "εύρυθμης τάξης". Όμως Ακόμα και σήμερα για πολλούς από μας αποτελεί μέρος της καθημερινότητάς μας, αποτελεί μια απάντηση στη μιζέρια που μας περιβάλλει. Δεν θεωρούμε οτι κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια, δεν θεωρούμε οτι μας διακρίνει το αθάνητο. Αυτό όμως που γνωρίζουμε σίγουρα είναι οτι ο πειραματισμός της καθημερινότητας μας κάνει περισσότερο δυνατούς, λιγότερο ανασφαλείς, περισσότερο ελεύθερους. Παρόλο αυτά, δεν προσπαθούμε ούτε επιθυμούμε τη δημιουργία μιας νησίδας προσωπικής ευχαρίστησης και περιχαρακωμένης ελευθερίας. Τα κοινωνικά δρώμενα μας απασχολούν πάντα και το ΣΤΕΚΙ αποτέλεσε και αποτελεί αδιαμφισβήτητο χώρο τόσο αντιπληροφόρησης όσο και συντονισμού ομάδων και συλλογικοτήτων που έχουν ένα ευρύτερο ριζοσπαστικό απελευθερωτικό πρόταγμα.

Αυτή την περίοδο στο στέκι στεγάζονται και λειτουργούν τα αριστερά αυτόνομα φοιτητικά σχήματα των γύρω σχολών (Φ.Μ.Σ.-Γεωπονίας) καθώς και αυτόνομες αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες με κοινωνικοπολιτική παρέμβαση και δράση.

Επίσης σε μια προσπάθεια αφενός μεν έμπρακτης βοήθειας σε μετανάστες, αφετέρου δε άρνησης και καταπολέμησης του ρατσισμού και της ξενοφοβίας γίνονται μαθήματα γνώσας σε σταθερή βάση από μέλη του στεκιού.

Έχοντας μια διαφορετική οπτική σε έννοιες όπως θέαμα-διασκέδαση-ψυχαγωγία, λειτουργεί ομάδα που συνδιοργανώνει πολιτιστικές εκδηλώσεις με σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά και αιχμές.

Τέλος, καθημερινά λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο για μια πιο χαλαρή και άμεση επικοινωνία.

Αν όλη αυτά απαντάνε και στους δικούς σας προβληματισμούς, αν οι ανάγκες σας ξεπερνάνε τη μιζέρια απάθεια και απομόνωση που μας περιβάλλει,

αν έχετε μέσα σας την άρνηση για το κυρίαρχο και τη διάθεση να αντισταθούμε και να το ξεπεράσουμε

το ΣΤΕΚΙ σας περιμένει για να γνωρίσουμε και να σμίξουμε τις μικρές μας ουτοπίες...

Συνέλευση του στεκιού

